

til Statskassen var indbetalt en saadan Deel, at den svarede til det attraaede yderligere Tilskud, ikke let blive Spørgsmaal om at nægte Beløbet. Naar man kunde gaae ud derfra, som jeg for mit Bedkommende troer at man i en ikke ringe Grad kan, saa var denne Indbetaling til Statskassen jo kun et meget foreløbigt Affavn for Theatret, og Dffret blev næsten et forsvindende; ja, den ærede Rigsdagsmand yttrede endogsaa, at han egentlig i og for sig ikke vilde have saameget imod at udelade den hele Bestemmelse om, at $\frac{1}{3}$ skulde indbetales til Statskassen, og skeer dette, vil altsaa Resultatet blive, at Mindretallets Forslag i denne Henseende aldeles udtrykkeligt og klart vilde blive det samme, som er fremkommet fra Regjeringens Side, blot med den Forskjel, at det tilstodes Theaterbestyrelsen, uden at Rigsdagen skal give nogen Approbation dertil, at raade over Overskuddet. Det vilde jo see besynderligt ud, om Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet vilde have Noget derimod, og jeg vil derfor heller ikke paa nogen Maade bestride Forslaget i en saadan Stikkelse, ligesom jeg eiheller skjønner, at der fra Theatrets Side kunde have Noget derimod at indvende. Det kunde endogsaa være tvivlsomt, om der kan være noget meget Væsentligt at indvende derimod, selv i den Stikkelse, hvori det nu foreligger, idet der ved jo med Hensyn til den største Part af Overskuddet opnaaedes en større Dispositionsfrihed end efter Regjeringens Forslag og endda en nogenlunde grundet Udsigt til at kunne vente at faae den øvrige Deel af Overskuddet refunderet, naar man trængte dertil. Imidlertid maa jeg dog udtale, at det forekommer mig ikke, at der er nogen overveiende Grund enten fra Ministeriets Side til at ønske denne Forandring i Stillingen eller, som det forekommer mig, fra Rigsdagens Side til at gaae ind paa den. Med Hensyn til Ministeriets Stilling i hele denne Sag, saa troer jeg, at det har en stor Betydning, hvad der ogsaa tildeels blev berørt af den ærede Rigsdagsmand, at Theaterbestyrelsen kan erholde den Overbeviisning, og at det navnlig kan gøres gjældende fra Overbestyrelsens Side ligeoverfor Theaterbestyrelsen, at naar man vil opnaae et eller andet meget

forønsket Gode for Theatret, saa maa man see at skaffe et Overskud tilveie udover det Calculerede, og at hvad der saaledes erholdes, er Noget, som kan bevares og anvendes i Theatrets Interesse; men det er ikke Alle udenfor Rigsdagen, der have den Tro, at den Deel af Overskuddet, der efter Mindretallets Forslag skal indbetales i Statskassen, igjen vil komme tilsyne, naar Pengene engang ere afgivne, saaledes som det under nærværende Forhold vistnok kunde ventes, og det er derfor min Overbeviisning, at en Ordning som den af Mindretallet foreslaaede vilde bidrage til at svække Interessen i den her antydede Retning noget. Men paa den anden Side seer jeg heller ikke, hvad der fra Rigsdagens Side skulde vindes ved denne Ordning. Jeg kan ikke skjønne rettere, end at det, som den ærede Rigsdagsmand vil have frem, det er, at han paa ingen Maade vil have Noget, som hedder et Fond. Han udtalte, at man tidligere har seet, hvorledes det er gaaet med slige separate Fonds, at de ikke have virket til noget Gavn og ikke opfyldt, hvad der egentlig tilsigtedes med selve Institutet; — men dertil vil jeg bemærke to Ting, for det Første, at man dog virkelig ikke kan sammenligne det her foreslaaede Fond med dem, hvortil den ærede Rigsdagsmand sigtede, ved hvilke Feilen ganske upaatvivlelig har været den, at Bestyrerne ikke bekymrede sig videre om at anvende Pengene; de havde faaet en saadan Foreffelse i Kassen, at naar den blot kunde vore, saa bekymrede de sig ikke om det Formaal, som tilsigtedes fremmet ved Hjælp af Pengene, og derfor stete det ogsaa, at de pludselig og uventet bleve berøvede Gjenstanden for deres udelukkende Kjærlighed, nemlig Kassen. Men nu er der jo virkelig ingen rimelig Frygt for, at Theaterbestyrelsen skulde have en saadan overordentlig Tilbøielighed, hvad der jo heller ikke hidtil har viist sig, til at opspare Penge, eller at der ikke skulde være en saadan Trang tilstede, det være sig af den ene eller anden Bestaffenhed, som man snarest muligt vilde see at faae afhjulpen, naar der var Penge dertil. Men selv om der virkelig var Grund til en saadan Frygt, saa er det mig dog ikke klart, at der opnaaes Noget ved Mindretallets Forslag. Jeg kan nemlig ikke forstaae det ander-